

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Sfântului Grigorie Palama

SFÂNTUL GRIGORIE PALAMA

Cuvânt la Evanghelia duminicii - Sfântul Ioan Gură de Aur -

Să mergem dar și noi după Hristos, că și noi avem multe boli sufletești, pe care vrea să ni le vindece înainte de-a I-o cere. Că pentru asta vindecă bolile cele trupești, ca să izgonească pe cele sufletești. Să ne ducem așadar, la El ! Să nu-I cerem nimic pământesc, ci iertare de păcate ! De-I cerem cu sârguință, ne împlinește și acum cererea noastră.

Atunci vestea despre El s-a răspândit în toată Siria (Matei 4, 24); acum în toată lumea. Sirienii, când au auzit că vindecă pe îndrăciți, au alergat la El, dar tu, care știi cu mult mai bine decât sirienii puterea lui Hristos, tu nu te scoli, tu nu alergi ? Sirienii își părăseau țara, prietenii și rudele, dar tu nu te înduri nici casa să ți-o părăsești, ca să te duci la El și să primești cu mult mai multe daruri ? Dar, mai bine spus, nici asta nu ți-o cer, ci-ți cer numai să-ți lași răul tău obicei ! Chiar rămânând acasă poți ușor să te mântui cu toți ai tăi ! Când ni-i bolnav trupul, facem totul și ne zbatem ca să scăpăm de suferințe; dar când ni-i bolnav sufletul, amânăm și nu ne sinchisim. De aceea nu scăpăm nici de bolile trupești, pentru că pentru noi sunt fără importanță cele necesare, iar cele fără importanță, necesare. Lăsăm izvorul păcatelor și curățim râurile. Că pricina bolilor trupești este păcatul cuibărit în suflet a arătat-o slăbănogul de treizeci și opt de ani (Ioan 5, 2-15), bolnavul coborât prin acoperiș (Luca 5, 18-25), iar înainte de toți Cain (Facere 4, 8). Dovezi despre adevărul acesta găsești câte vrei și unde vrei. Să secăm dar izvorul păcatelor și vom opri toate pâraiele bolilor trupești. Nu vei pune capăt numai bolilor, ci și păcatului mai mult decât bolii, pe cât este sufletul mai bun decât trupul.

Să ne ducem dar la Hristos și acum; să-I rugăm să ne întărească slăbănogitul nostru suflet; și lăsând la o parte toate cele trupești, să-I vorbim numai de cele duhovnicești. Iar dacă le vrei neapărat și pe cele trupești, îngrijește-te de ele după cele duhovnicești.

Icoană realizată de Miruna-Ioana Nicolaev

Evanghelia duminicii (Marcu II, 1-12) Vindecarea slăbănogului din Capernaum

1. Și intrând iarăși în Capernaum, după câteva zile s-a auzit că este în casă.
2. Și îndată s-au adunat mulți, încât nu mai era loc, nici înaintea ușii, și le grăia lor cuvântul.
3. Și au venit al El, aducând un slăbănog, pe care îl purtau patru inși.
4. Și neputând ei, din pricina mulțimii, să se apropie de El, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul.
5. Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule iertate îți sunt păcatele tale !
6. Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor:
7. Pentru ce vorbește Acesta astfel ? El hulește. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu ?
8. Și îndată cunoscând Iisus, cu duhul Lui, că așa cugetau ei în sine, le-a zis lor: De ce cugetați acestea în inimile voastre ?
9. Ce este mai ușor a zice slăbănogului: Iertate îți sunt păcatele, sau a zice: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă ?
10. Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ, a zis slăbănogului:
11. Zic ție: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.
12. Și s-a sculat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri n-am văzut niciodată.

Sfântul Grigorie Palama - apărător al doctrinei isihaste -

Tradiția rugăciunii neîncetate este de sorginte apostolică (I Tesaloniceni 5, 17) și o regăsim în scrierile Părinților pustiei, devenind în cursul vremii trăsătură specifică a vieții monahale isihaste. Muntele Athos a devenit de altfel în secolele XIII-XIV centrul mișcării de înnoire a vieții călugărești, prin sporirea rugăciunii, mișcare cunoscută sub numele de *isihasm*. Unul dintre reprezentanții ei a fost Sfântul Grigorie Palama care, între anii 1318 și 1326, a formulat teologic, pentru prima oară, doctrina și practica isihastă bazată pe întâlnirea tainică cu Hristos, în lumină, prin rugăciunea: "*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!*" rostită neîncetat.

Potrivit datelor pe care ni le comunică patriarhul Filotei, Sfântul Grigorie Palama s-a născut în anul 1296, la Constantinopol, într-o familie de neam ales. Tatăl său, pe nume Constantin, era membru al Senatului și consilier intim al împăratului Andronic al II-lea Paleologul (1282-1328). Dovedindu-se om cu viață morală integră, a fost ales de împărat pedagog pentru nepotul său de fiu, Andronic al III-lea. Prin evlavie și blândețe a ajuns să câștige iubirea și încrederea tuturor, putând astfel să mijlocească la împărat iertarea nenumăraților nevoiași pedepsiți de multe ori de nedrept. Față de copiii săi însă manifesta o atitudine sobră, spunând că, "dacă și-ar da drumul inimii și i-ar copleși cu dragostea, i-ar fi prea mare supărarea și ar mânii pe Dumnezeu în caz când ar pierde vreunul". De aceea va și da dovadă de multă bărbăție când unul dintre copii va muri, acceptând această încercare, rugându-se neîncetat și rostind Psalmii lui David special compuși de acesta la moartea unui copil al său. Fiind în cursul vieții, împreună cu toată casa sa, de altfel, în legătură strânsă cu părinții îmbunătățiți ai mănăstirilor din acea vreme, înainte de obștescul sfârșit, s-a tuns în monahism sub numele de Constantin. În urma morții sale, cei cinci copii, trei băieți și două fete, iar dintre aceștia cel mai mare fiind Grigorie, de doar șapte ani, au rămas în grija Fecioarei Maria și a soției sale Kale.

Tânărul Grigorie a început să studieze științele profane căci, zice Filotei, "un astfel de suflet și o astfel de fire, nu putea să nu se înarmeze și cu săgețile și armele lor". Având însă greutăți cu exprimarea din cauza că era foarte tânăr încă, își făcu obiceiul ca înainte de începerea lecțiilor să se închine de trei ori Născătoarei de Dumnezeu și astfel primind ajutor de la Maica Domnului să spună mai ușor și fără oboseală lecțiile. Studiile profane urmate de Sfântul Grigorie până pe la vârsta de douăzeci de ani purtau numele în Evul Mediu de *trivium*, respectiv *quadrivium*. Acestea reprezentau două cicluri școlare, cuprinzând fiecare studierea unor discipline specifice. Astfel în *trivium* se studia: gramatica, dialectica și retorica, iar în *quadrivium* se studiau cele patru arte matematice: aritmetica, muzica, geometria și astronomia. Prin toate aceste studii, Sfântul Grigorie dobândește o cunoaștere profundă a filosofiei lui Aristotel și a lui Platon, precum și a științelor vremii. Acest aspect este

sugestiv evidențiat într-una din mărturiile vremii privitoare la polemica despre Aristotel, inițiată de marele logofăt al curții lui Andronic al II-lea, sfătuitorul intim al acestuia, dar și scriitor și savant celebru al vremii sale, Teodor Metochites, care avea să exclame, uimit fiind de răspunsurile tânărului Palama: „Însuși Aristotel de l-ar auzi, l-ar lăuda, cred, nu puțin”. Dar tânărul Grigorie era atras mai puțin de aceste științe profane, cât mai ales de viața și meditația religioasă, aflându-se într-un contact strâns cu monahii de la Athos. Încă înainte de a intra în viața monahală, el a început să respecte un regim de aspră asceză prin post și priveghere, stăpânindu-și pornirile trupului deși era în floarea vârstei. Cel care l-a inițiat în special pe tânărul Grigorie în Rugăciunea Curată a fost mitropolitul Filadelfiei, Teolept. De la aceasta a deprins Sfântul disciplina vegherii și a rugăciunii mintale. Astfel în jurul anului 1316, Grigorie se hotărăște sa-și împlinească vocația monahală. El se decide să părăsească lumea, dar are totodată în vedere și situația celorlalți membri ai familiei sale ca unul ce-i avea de pe acuma în grijă pe toți datorită faptului că era cel mai mare dintre frați și moartea tatălui sau îi impunea oarecum această datorie. Astfel, el avea în grijă pe mama sa, Kale, precum și pe frații și surorile sale. Tuturor acestora le propune să intre în mănăstire. Mama lui împreună cu cele două surori intră în mănăstirile din Constantinopol, iar cei trei băieți, Sfântul Grigorie împreună cu cei doi frați, iau drumul muntelui Athos. Ei pleacă din Constantinopol în toamna anului 1317, pe uscat și, trecând prin Tracia, ierneză în muntele Papikion dintre Tracia și Macedonia, munte împânzit cu mănăstiri de bărbați. Deși avea doar 21 de ani Sfântul Grigorie îi impresiona pe monahii de aici cu ambele sale cunoștințe, dar mai ales cu virtutea și alesele însușiri ce îl caracterizau.

Doctrina isihastă susținută de Sfântul Grigorie Palama afirmă că prin asceză severă, concentrarea minții și exercițiu continuu, isihastii sporiți în virtute văd slava lui Dumnezeu, slavă luminoasă pe care au văzut-o și Sfinții Apostoli Petru, Iacob și Ioan pe muntele Tabor când Mântuitorul S-a schimbat la Față. Această lumină taborică nu este ființa (ousia) lui Dumnezeu, ci slava naturii dumnezeiești, a întregii Sfinte Treimi. Natura acestei lumini strălucitoare nu era fizică sau materială, ci dumnezeiască.

Sfântul Grigorie Palama învață că nu este imposibil a vedea lumina Dumnezeirii, necreată, imaterială și incoruptibilă, identică cu lumina Taborului, pentru că ea reprezintă numai o lucrare, o energie și o putere identică cu ea. Așadar, există o deosebire între ființa lui Dumnezeu, cea invizibilă și cea innaccessibilă oamenilor, căci: „pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut vreodată” (Ioan 1, 18) și puterile sau energiile Sale necreate din ea, prin care Dumnezeu cel nevăzut se descoperă oamenilor, asupra cărora revarsă harul Său puterea Sa, spre a dobândi mântuirea, sfințenia și îndumnezeirea până la „măsura vârstei deplinătății lui Hristos” cum spune Apostolul Pavel (Efeseni 4, 13).

Aceste energii sau lucrări dumnezeiești sunt comune celor trei persoane ale Sfinte Treimi și, prin lucrarea lor, Dumnezeu se manifestă în lume. Ele nu sunt create, nici separate de ființa dumnezeiască, ci sunt

neseparate de ea, depind de ea și se numesc uneori, de asemenea, Dumnezeu sau Dumnezeire.

Ființa cea nevăzută a lui Dumnezeu, în adâncurile ei insondabile, rămâne în veci inaccesibilă rațiunii umane, iar energiile sau lucrările Dumnezeirii Sale care se revarsă din ființa Sa, cea mai presus de fire, ca energii necreate, sunt accesibile și minții omenești și prin ele omul poate să ia cunoștință de Dumnezeu și să ajungă la sfințire și îndumnezeire.

Astfel, lumina cea necreată sau imaterială pe care a văzut-o Moise pe Horeb și întreg poporul evreu în „norul luminos și stâlpul de foc”, iar mai târziu au văzut-o Apostolii Domnului: Petru, Iacob și Ioan, pe muntele Taborului, nu-I Dumnezeu după ființă, ci Dumnezeu după lucrare.

Această doctrină nu este ceva nou în teologia Răsăritului, căci ea își are izvorul în relevația Noului Testament și a Sfinților Părinți greci. Prin energiile cele necreate ale lui Dumnezeu, oamenii ajung, cum spunea Sfântul Apostol Petru: „părtași firii celei dumnezeiești sa fie asemenea chipului Fiului Sau” (Romani 8, 29).

Pr. Viorel Mihalache

Prin rugăciune vei învinge

Rugăciune de mulțumire pentru însănătoșire

De binefacerile Tale ca un rob nevrednic învrednicindu-mă, mulțumire Îți aduc Ție, Dumnezeule al îndurărilor și a toată milostivirea, că nu ai trecut cu vederea cererile mele, ci mi-ai arătat iubirea Ta de oameni.

Grele au fost încercările prin care am trecut, și teama m-a cuprins că nu voi ști să le stau împotriva. Știam că neputința mea este mare, dar m-ai făcut să simt că mai mare este dragostea Ta față de tot omul care Te cheamă în ajutor.

Preadulce lisuse, așa cum ai împlinit cererile mele, așa întărește-mă să plinesc și eu poruncile Tale cele sfinte. Precum nu ai șovăit a tămădui trupul meu, așa nu șovăi a curăți și sufletul meu de toată întinărirea. Căci ce folos voi avea dacă trupul va avea sănătate, dar sufletul meu va fi cuprins de boală ? Sau ce folos voi avea dacă până la sfârșitul vieții pământești trupul meu nu va cunoaște boala, dacă după Înviere va fi pradă durerilor ?

O, să nu-mi pun nădejdea în sănătatea trupului, ca să nu fiu rușinat. Căci cine se laudă cu sănătatea poate fi smerit de Dumnezeu prin amară suferință. Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât în numele Tău, Doamne, Dumnezeul meu.

Îndrăznesc să Te rog, Preabunule Doamne, ca ori de câte ori furtuna încercărilor se va abate asupra sufletului meu, să mă ajuți așa cum m-ai ajutat și de data aceasta. Pentru că în afară de Tine nu pot afla izbăvire.

Mulțumindu-Ți iară și iară pentru facerile Tale de bine, pentru cele arătate și cele ascunse, Te rog ocrotește cu harul Tău pe tot poporul binecredincios, pe toți cei ce iubesc Biserica Ta și defăimează învățăturile pierzătoare de suflet, ca să te lăudăm și să Te slăvim în vecii vecilor. Amin.

(Danion Vasile, *Despre înfruntarea bolii*, Editura Sophia, București, 2004)

Datoria față de cei răposați (5)

(continuare din numerele anterioare)

Cunoașterea înțelepciunii și a iubirii lui Dumnezeu

După Canonul de rugăciune și Binecuvântările morților, urmează partea cea mai importantă din slujba înmormântării: *Lecturile biblice și rugăciunile de iertare*.

Prima lectură este Apostolul, care conține un fragment din I Tesaloniceni 4, 13-17, cu îndemnul să nu cădem pradă disperării „ca cei care nu au nădejde”, cu vestirea Învierii „întru Hristos” și cu încredințarea că „pururea cu Domnul vom fi”.

Pe aceleași coordonate ale nădejzii învierii se înscrie și lectura evanghelică – Ioan 5, 24-30. De data aceasta Însuși Mântuitorul ne încredințează: *Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică, la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață*.

Trebuie menționat că lecturile biblice nu se adresează celui răposat, așa cum, în mod eronat există tendința a se judeca de către unii creștini care le privesc ca pe niște incantații ce pot ameliora starea răposatului. De aici și greșita înțelegere a lor, mai ales în zonele rurale unde, deși foarte puțini mai urmăresc conținutul evangheliilor ce se citesc în procesiunea înmormântării, toată lumea este interesată să verifice numărul acestor evanghelii, sau lungimea (durata) lor, cum e cazul Evangheliei lui Lazăr solicitată a se citi la mormânt în unele zone, deși nici măcar nu face parte din ritualul canonic de înmormântare.

Dimpotrivă, Apostolul și Evanghelia care se citesc la slujba înmormântării se adresează în exclusivitate celor vii, rămași în urma răposatului, chemați să le asculte cu toată atenția. Sunt texte de o mare profunzime, care, în esență, ne vorbesc despre nădejdea învierii și a vieții veșnice pe care suntem chemați să așezăm speranța revederii cu cei dragi, dar și despre judecata sau evaluarea faptelor ca premisă pentru această nădejde. De aceea, a te tângui zgomotos, a te preocupa de alte aspecte organizatorice, tocmai în timpul citirii Sfintei Evanghelii constituie nu doar un act de impietate față de răposat, ci mai mult, o lipsă de interes pentru ceea ce este de făcut după plecarea sufletului la cele veșnice.

Ca semn al atenției, al bunei cuviințe și al înțelegerii mesajului evanghelic, este recomandabil ca membrii familiei să stea în genunchi în timpul citirii Evangheliei, atingând cu mâna racla răposatului.

În continuare, preotul va rosti *rugăciunile de iertare*, sau *rugăciunile de dezlegare*, în care, după ce se face un memorial al căderii în păcat, dar și al planului divin de mântuire a omului, cerem de la Dumnezeu iertarea răposatului de păcatele făcute în viață și o dată cu aceasta, dezlegarea rămășițelor sale pământești, a trupului, dar și așezarea sufletului în „corturile sfinților”. Ascultarea rugăciunilor de iertare mai revelă un aspect: investirea apostolilor și a urmașilor acestora, arhieriei și preoții cu puterea de a lega și dezlega păcatele pe pământ (Ioan 20,22-23), pe care se fundamentează autoritatea Bisericii, nu e o simplă formalitate, ci se constituie în

preambul al vieții veșnice. Mai mult chiar, rugăciunile de iertare revelă nemărginita iubire a lui Dumnezeu față de om, pe care nu-l abandonează, ci, dimpotrivă, îi stă alături. Iată de ce, acum sunt momentele cele mai importante.

După rugăciunile de iertare, se face încheierea slujbei din biserică, prin intonarea imnului „Veșnică pomenire”, în timpul căruia rudele clatină ușor masa cu pomeni.

Drumul spre groapă – coborâre și înălțare

Ieșirea din biserică marchează și începutul distribuirii de „poduri” către săraci, pachețele ce conțin piese de vestimentație, prosoape, batiste, colăcei, produse alimentare. Ele își au originea în vechea preocupare a Bisericii, ca hainele celui răposat să nu fie aruncate, ci să fie de folos altui om. Distribuirea podurilor se face pe drum, la fiecare oprire, când preotul rostește o scurtă ectenie pentru răposat. Astfel, fapta de milostenie pune în legătură pe cel răposat cu beneficiarul acestei milostenii - întotdeauna cel ce oferă trebuie să spună: *pentru sufletul robului lui Dumnezeu (numele de botez al răposatului), pentru iertarea păcatelor lui, iar cel ce primește are datoria de a spune: Bogdaproste, Dumnezeu să-l ierte !* De asemenea, cel ce primește pomana are datoria de a pomeni pe cel răposat în rugăciunile sale.

Tradiția milosteniei sub formă de „poduri” se bazează pe cercetarea sufletului la cele 24 de vămi ale văzduhului, în care, rând pe rând sunt analizate păcatele, sau lipsa virtuților din viața pământească a răposatului, așa cum se menționează în unele vechi scrieri creștine. Pentru acest motiv, „podurile” vor fi în număr de 12, 24, 48, sau multiplu de 24 și vor fi oferite astfel încât ultimele să fie împărțite lângă mormânt.

La groapă se intonează *Troparele morților*, apoi o scurtă ectenie, ce se încheie cu imnul *Veșnică pomenire* și stropirea cu vin, care simbolizează spălarea păcatelor celui răposat prin Jerfa lui Hristos. După aceasta, preotul aruncă pământ peste trupul răposatului rostind cuvintele psalmistului: *A Domnului este pământul și plinirea lui, lumea și toți cei ce locuiesc în ea !* arătând că chiar și în groapă, pe cel răposat Dumnezeu nu l-a părăsit. În sfârșit, preotul încheie rostind „Dumnezeu să-l ierte” și „slavă lui Dumnezeu, care așa a binevoit !”, după care va binecuvînta pomenile ce se vor împărți pentru cel răposat.

Ar fi de observat că toate pomenile de haine și alimente ce se oferă în memoria celui răposat nu au un caracter obligatoriu, ci ele sunt variabile ca volum și conținut în funcție de posibilitățile familiei. De asemenea, trebuie făcută distincția între actul de cult și tradițiile dezvoltate în jurul acestuia, multe din ele cu caracter doar economic. Astfel, pânzele albe ce se ofereau celor care coborau sicriul în groapă reprezentau plata osteneții, tot așa cum găinile oferite groparilor reprezentau prețul săpării gropii, dar în condițiile în care deja se plătește o taxă oficială pentru aceste operații, tradiționala plată nu se mai justifică. Ceea ce este important, e rugăciunea pentru cel răposat, care-l îmbracă în haina nestrăcaciunii și-l așează în camera bunătăților. (va urma)

Pr. Mihai Mărgineanu

Alege Binele ! (8) (urmare din numerele anterioare)

În trei cete se rânduiesc ostașii războiului duhovnicesc: *începătorii, sporii și desăvârșii*. Precum atunci când sunt chemați la război, oamenii își lasă toată grija cea lumească, așa și *începătorii* își lasă toată grija cea lumească pentru împăratul lor, Iisus Hristos, și-si caută un duhovnic bun, iscusit. Adică nu mai stau la îndoială, între prețul lumii acesteia întregi, de le-ar da-o cineva, și prețul sufletului mântuit pentru viața cea fără de sfârșit, ce va să fie. Trebuie, deci, să-și găsească un duhovnic iscusit, deoarece în cele duhovnicești, tot ce nu este din povățuire rânduită și sub ocrotirea smereniei, duce la înșelare și la mai mare surprare decât patimile.

Deci, de îndată ce începătorul leapădă faptele omului celui vechi sau lucrurile contra firii, dă de războiul gândurilor. Acesta caută să-i aducă aminte de cele vechi și să-i întoarcă iarăși dragostea spre acelea. Cel mai adesea dau război cu mintea gândurile și chipurile cele de rușine. Năvala de gânduri să nu descurajeze pe începător. Toată grija să-i fie doar aceasta: să nu primească cele ce i se nălucesc minții, ci ținerea de minte să-i fie Hristos, Maica Domnului și Sfânta Cruce.

Lupta începătorului este lupta izbăvirii de patimi, adică a nu lăsa pruncii babilonești (dracii) să intre și să se facă bărbați, căci mai greu îi va scoate atunci. Cum se arată, trebuie să-i lovească de piatră (Hristos) pentru ca să nu ajungă cu dâșzii până la luptă (Ps. 136,9). A nu avea gânduri este cu neputință, precum cu neputință este a opri vântul cu o bucată de pânză. Dacă sunt și vremi fără de furtună, aceasta este după rânduiala Prea Îndurătorului Dumnezeu.

Cei începători pot să vadă cum numele Mântuitorului îi izbăvește de asuprea diavolilor, ceea ce îi îndatorează cu o mai mare smerenie înaintea lui Dumnezeu, care le ia sau le ușurează lupta lor. Abia celor din ceata *sporilor* le îngăduie Dumnezeu lupta, după ce sunt întăriți în dragostea dumnezeiască și au deprins meșteșugul luptei. Iar a bate război cu diavolul și a-l arde neconținut cu sabia duhului este a celor *desăvârșiți*. Dar nu spre diavol au cei desăvârșiți privirea, ci toată făptura lor, absorbită în Dumnezeu, se face ca un părjol într-un rug nearzător și strămutați de dragostea lui Dumnezeu, chiar de sunt în lumea aceasta, ard pe stăpânitorul ei diavolul în inimă, cu sabia văpaie a Duhului Sfânt, care este rugăciunea.

Cronică parohială

Sâmbătă 26 martie, cu jertfa adusă la Biserică pentru pomenirea morților s-a organizat o acțiune caritabilă la Secțiile „Pașcanu” și „Bucium” ale a Spitalului de Pneumofiziologie, oferindu-se bolnavilor circa 150 pachete cu colăcei, pâine, colivă, fructe și dulciuri. Mulțumim comitetului format din doamnele: Elena Paveliu, Ecaterina Pătrașcu, Elena Pintilie care a contribuit la pregătirea pachetelor, precum și domnilor Gheorghe Aioanei și Valeriu Stănilă care au asigurat transportul și distribuția către bolnavii a alimentelor.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.